

Prolog

Jeg var endnu en Dreng kun, fuld af Lyst,
Sig store Tanker rørte i mit Bryst,
Selv vaagen drømte jeg, som naar jeg blunded',
Men ei min Stræbens Maal jeg ret udgrunded';
Den blomstrende Natur jeg mig hengav,
Og høiest elsked jeg det stolte Hav,
De Danskes Vei til Roes og Magt mig kaldte,
Hvert Bølgeslag et Eventyr fortalte:
Til Søes! til Søes, at skue Nyt og Fremmed!
Og som Matrosdreng reiste jeg fra Hjemmet,
Jeg saae den vilde Nordsøe Skummet løfte,
Jeg hørte under Havblik Hvalen snøfte,
Jeg Øen saae, hvor Sukkerrøret groer,
Og Kysten, hvor endnu den Vilde boer;
Jeg saae en fremmed Verden, Bjerger, Dale,
Men hvad jeg saae det vilde jeg udtale,
Og Skibet var ei længer ret mit Hjem:
Den kjendte Ungdoms Længsel drev mig frem,
Hvor fandt jeg vel mit Maal, min Tankes Hjem,
Hvad var det vel, som fyldte saa mit Indre?
Da saae jeg over Kunstens Tempel tindre
En Stjerne, den jeg altid kaldte min.
Tør vel en Plads i Templet vorde din?
En værdig Plads – jeg følte Hjertebanken.
Var dette Maal vel det, som fyldte Tanken?
Og jeg blev Skuespiller – Kunstens Tolk,
Med Bifald hilste mig det danske Folk.
Her har jeg hjemme! glad jeg tidt det tænkte,
Og tog ei fejl – thi *De* mig Bifald skjænkte.